

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a. època núm. 393, febrer del 2021

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 · Fax 93 555 28 90
www.fiquespuig.net · info@finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

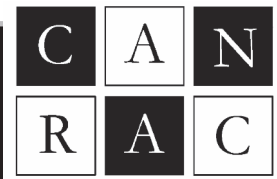
Tallers Masnou

G.Oliveras Taller Multimarca

Àngel Guimerà, 14, el Masnou (Ocata) Tel. Fax 93 540 31 57 · genis.oliveras@gmail.com

Recollida del vehicle a domicili · Cotxe de substitució gratuït · Manteniment de motocicletes i vehicles clàssics. Servei ITV 100%

11 de febrer MENÚ DE DIJOUS GRAS

Per esmorzar entrepà de botifarra d'ou
Per dinar un bon plat de mongetes amb cansalada
Per sopar escudella calentona amb bull negre
i de ressopó... pica un llardó

boN CvNesToLTES

Can Rac
Menció millor botifarra
d'ou Innovadora
2016 de Catalunya
Menció millor botifarra
d'ou Singular 2019

Comandes a: www.canrac.com

Mestres Villà, 101, el Masnou · 93 555 16 64

Ja pots fer les teves comandes per what's al 676 58 40 39

Equip de Redacció:

Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: Nadons del 2020

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 126 82 20

gentdelmasnou@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

LOCAL SOCIAL

Mentre no hi hagi noves instruccions sanitàries i com a mesura de prevenció, mantindrem tancat el local social fins al **diumenge 7 de febrer**.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt. Posa't en contacte amb Manel Pérez

679 999 509

**Qui canta,
els seus mals
espanta!**

Editorial

PRIMER ANIVERSARI

En aquest mes de febrer es compleix el primer aniversari de l'arribada de la pandèmia del COVID-19 a casa nostra. Les hemeroteques ens recorden que va ser el 25 de febrer de l'any passat que es va detectar el primer cas d'una dona de nacionalitat italiana resident a Barcelona, acabada d'arribar d'Itàlia, on la pandèmia ja s'havia estès. Uns dies més tard, concretament el 6 de març, es produí la que havia de ser la primera víctima mortal a Catalunya, d'una llarga sèrie que fa por de recordar.

D'ençà d'aquell preludi carregat d'incògnites, han passat 12 mesos durant els quals els esdeveniments s'han anat succeint sense treva, amb un fortíssim impacte social, tant pel que fa al nombre de persones que hi han deixat la pell o emmalaltit, com pel nombre de treballadors i empresaris que s'han quedat sense feina o han fet fallida.

En aquest llarg recorregut hem viscut etapes de tots colors inimaginables pocs mesos abans, a les quals ens hem acostumat, sisplau per força: confinaments a domicili, confinaments perimetralment per localitats, comarques o autonomies, tocs de queda, aturada dels serveis escolars, bloqueig de visites a residències de gent gran, suspensió d'esdeveniments esportius, culturals i econòmics, tancament total o parcial dels serveis d'hostaleria i centres comercials, mesures personals com l'ús de mascaretes, aplicacions d'hidrogel i rentat de mans, distanciament social, bombolles de convivència, etc. etc.; tot això amanit, simultàniament, amb una sobrecàrrega dolorosa dels serveis i personal sanitaris. Molt de dolor acumulat.

Al bell mig d'aquest panorama dramàtic, però, s'ha obert una escletxa d'esperança amb l'aparició i aplicació de les primeres vacunes que han de neutralitzar i posar fre a la propagació del COVID-19. Atesa la gravetat de la pandèmia, ha estat una acció frenètica per part dels científics i laboratoris farmacèutics, sense menystenir que en aquesta cursa hi ha molts diners i interessos en joc. Cal esperar que els efectes siguin positius a curt termini i que, a no trigar massa, puguem recuperar aquella "normalitat" a la qual estàvem avesats.

El temps dirà si d'aquesta dramàtica experiència n'hauré après la lliçó o tornarem a ensopegar en la mateixa incompetència i ceguesa que ens ha dut fins aquí. Temps al temps.

P.D. Al tancament d'aquesta edició no era clar si les eleccions al Parlament de Catalunya es podrien celebrar el 30 de maig o el 14 de febrer inicialment previst. Sigui com sigui, malgrat les ingerències i entrebancs que faran tot el possible per aigualir el procés, arribat el moment no desaprofitem l'ocasió per manifestar el nostre parer a les urnes.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
COMPARACIONS ODIOSAS Joan Camps	5
GENER AMB CALOR Joan Maresma Duran	6
VIVÈNCIES Pep Parés	7
FUTUPOESIA Esteve Pujol	9
CRÒNIQUES Joan Muray /Manel Pérez.....	10
NADONS DEL 2020	12
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray.....	14
SOM Oriol Lugo	17
UNS ENEMIGS MOLT AMICS Josep Condeminas	18
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí Bertran	19
LA PUNTA DE LA LLENGUA (126) Esteve Pujol	19
POESIA DE JOSEP VENDRELL	20
DITES I PERSONATGES POPULARS (67) Albert Vidal	21
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart	22
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray.....	22
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	23
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot	23

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9 del matí a les 9 de l'endemà.

- Febrer 2021 -

1	dilluns	Ocata
2	dimarts	Riera
3	dimecres	Fàbregas
4	dijous	Viamar
5	divendres	Dominguez
6	dissabte	Aymar
7	diumenge	Aymar
8	dilluns	Riera
9	dimarts	Fàbregas
10	dimecres	Viamar
11	dijous	Dominguez Dijous Gras
12	divendres	Aymar
13	dissabte	Ocata
14	diumenge	Ocata
15	dilluns	Fàbregas
16	dimarts	Viamar
17	dimecres	Dominguez Dimecres de Cendra
18	dijous	Aymar
19	divendres	Ocata
20	dissabte	Riera
21	diumenge	Riera
22	dilluns	Viamar
23	dimarts	Dominguez
24	dimecres	Aymar
25	dijous	Ocata
26	divendres	Riera
27	dissabte	Fàbregas
28	diumenge	Fàbregas

- Març 2021 -

1	dilluns	Dominguez
2	dimarts	Aymar
3	dimecres	Ocata
4	dijous	Riera
5	divendres	Fàbregas
6	dissabte	Viamar
7	diumenge	Viamar
8	dilluns	Aymar
9	dimarts	Ocata
10	dimecres	Riera
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Viamar
13	dissabte	Dominguez
14	diumenge	Dominguez
15	dilluns	Ocata
16	dimarts	Riera
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Viamar
18	divendres	Dominguez
19	dissabte	Aymar St. Josep
20	diumenge	Aymar Primavera

Horaris de les farmàcies del Masnou

Aymar (Maricel)

Almeria, 14 · 93 555 03 81

Domínguez (Est. Masnou)

Enamorats, 2 · 93 555 59 36

Fàbregas

Navarra, 68 · 93 555 19 79

Ocata

JFKennedy, 5 · 93 555 33 08

Riera (Club nàutic)

J.Llimona, 22 · 93 555 08 55

Viamar

Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03

De dilluns a divendres

Dissabte

9 - 21

9 - 14

8 - 20.30

9 - 13.30

9 - 13 i 16.30 - 20

9.30 - 13

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 20.30

9 - 14

COMPARACIONS ODILOSES

Joan Camps i Ortiz

Entre els descobriments que la pandèmia del Covid-19 ha posat en valor des-tacaria la fràgil consistència de la veritat científica, que últimament ha perdut la reputació de ser ciència certa, sobretot per la proliferació d'experts que, avalats pel seu suposat saber, pontifiquen innobles falsedats dictades per l'amo que els paga. Vivim una època en què la política miserablement aferrada a l'escò mostra el grau superlatiu d'incompetència anunciada en la Llei de Laurence J. Peter, que a l'any 1969 definia en el seu llibre *The Peter Principle*. Vet aquí tres mostres simptomàtiques del virus global detectat per l'autor fa 52 anys i del qual malauradament encara no tenim cap antídot ni vacuna:

1. Amb el temps, cada posició executiva tendeix a ser ocupada per un empleat que és incompetent i incapaç de complir les expectatives que exigeix la responsabilitat del càrrec.

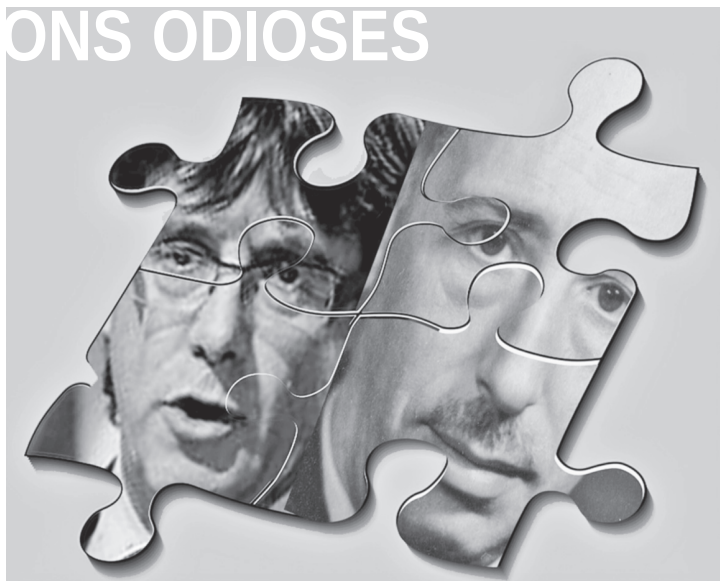
Ja sé que les comparacions són odioses; però en política els exemples són globals: d'Obama hem passat a Trump, de Cameron a Johnson, de Puigdemont a Torra, d'Aznar a Rajoy i de Rajoy a Casado, de Ribera a Arrimades... de Junqueras, qui sap: Aragonès o Rufi-an?, i de Franco a Joan Carles I fins arribar a Felip VI.

2. Tots els empleats públics haurien de ser relegats al seu grau inferior immediat, perquè han estat promoguts a un grau superior per al qual són incompetents.

En democràcia els canvis es fan a les urnes; però aquí, a l'Espanya autonòmica, els presidents elegits, si no agraden al règim del 78, estan predestinats per la justícia justiciera a l'exili o la presó.

3. Malgrat la incompetència de tot dirigent, les coses a vegades sembla que van bé perquè el treball el duen a terme els empleats de rangs inferiors que encara no han assolit el seu nivell d'incompetència total.

En portem un fart de sentir els aspirants a salvar la Pàtria afrontant les tasques de govern amb prèdiques messiàniques a l'estil de: **Ens hi estem deixant la pell treballant nit i dia a resoldre**

això i allò... quan en la carrera política tothom sap que el que ells entenen per treballar no té res a veure a fer feina. D'aquí ve que, posem qui posem de govern, els polítics que escollim només treballen a quatre anys vista fent brindis al sol per canviar-ho tot, mentre els funcionaris aposentats confien que el millor que els pot passar és que per a ells no els cal que canviï res.

Posats a fer comparacions metafòriques, vaja quin jardí on s'ha posat Pablo Iglesias en la recent entrevista que li ha fet Pablo González "Gonzo" a Salvados; quin horror si fem cas als diaris de paper arrossegats per la corda de l'Ibex: **Iglesias ha gosat homologar Puigdemont amb els exiliats republicans durant la dictadura franquista. Quin escàndol li han muntat els hipòcrites de torn!**

Davant d'aquestes reaccions extemporànies que no distingeixen el blanc del negre és bo prendre'ns una til·la, i amb calma poder objectivar un judici de valor: si hem de comparar presidents de la Generalitat de Catalunya perseguits per la justícia espanyola, a l'exiliat Molt Honorable **Carles Puigdemont** històricament li correspondria el Molt Honorable **Lluís Companys**. La diferència és obvia, a l'Europa de Companys el dictador Franco combregava amb Hitler i Mussolini quan al Camp de la Bota els trets dels afusellats se sentien des del Masnou, així va ser

com l'Espanya victoriosa va assassinar Companys al Castell de Montjuïc. Sortosament a l'Europa de Puigdemont des de la mort de Companys s'han obert algunes escletxes de justícia democràtica, que de moment mantenen el dret d'exili als polítics del Procés, ja que, tot i confiant que lliurant Puigdemont a la policia espanyola probablement no l'afusellarien, sabent el pa que s'hi menja a la sala del Suprem presidida per Marchena, si a Junqueras li ha posat dotze anys de presó, no m'atreveixo a fer la regla de tres i calcular quants anys li caurien a Puigdemont. Qui sap, en bona justícia, la jurisprudència sorgida per la ben argumentada absolució de Traperó que desmunta el relat de Rebel·lió i de Sedició imputada als polítics catalans condemnats, potser per vergonya aliena, justificaria el sobreesment de la causa del procés, i el sentit comú agilitzaria l'amnistia total dels condemnats i processats pendents de judici.

Posats a comparar sense odi, convido el lector d'aquesta pàgina a considerar la diferència que hi ha entre dir: **HO TORNAREM A FER** que penalitza el tercer grau de Jordi Cuixart Navarro, president d'Òmnium, i la carrinclonada indigna de dir: **ME HE EQUIVOCADO, NO VOLVERÉ A PASAR**, paraula de Rei d'Espanya, mentider emèrit, vergonyosament amagat als Emirats Àrabs Units.

Gener amb calor

Joan Maresma Duran

A mesura que passa el temps –és cert que vola– me n'adono que soc molt afortunat. Ja ho intuïa. Ara, a la cinquantena, en tinc certesa.

A Rio de Janeiro hi vaig arribar el setembre del 2004. Al gener del 2005 era a la *cidade maravilhosa*. Al desembre del 2005 i des d'aleshores he pogut anar a la vila cada any a final de desembre i passar-hi tot el mes de gener. No em puc queixar. Imagino que les persones que deixaven el seu país a la dècada dels 60 –no fa tant– no hi podien tornar cada any. A Rio he conegut algunes persones que van deixar Galícia als anys 50 –quan eren nens– i no hi van tornar fins que ja érem al segle XXI. Persones que van arribar al Brasil encara en vaixell i que es van estar tres setmanes llargues per creuar l'Atlàntic. L'avió és un transport relativament nou i viatjar amb la freqüència amb què ho fèiem fins al març de l'any passat és cosa d'abans d'ahir.

Durant tots aquests anys que porto fora de la vila he tingut la sort d'anar-hi cada any. Una sort poder veure la família i els amics anualment. Em sap greu que aquest gener no he pogut veure la mare, que és gran i que és molt bona persona. Em sap greu no haver pogut veure ni la família ni els amics. Potser amb la vacuna ens hi podrem arribar aviat –suposo que les autoritats exigiran un document on digui que te l'han posada; una mena de control sanitari... Tots controlats; comença a fer por– i

espero que així sigui.

Aquests dies de vacances he pogut anar diferents vegades a la *Floresta de Tijuca* i escapar durant unes hores de la calor xafogosa d'aquests dies. La *Floresta* és el bosc urbà de Rio i diuen que és el bosc més gran del món –per a mi és una selva– dins del perímetre d'una ciutat. Un lloc ben agradable per anar-hi i fer-hi una passejada, pujar a algun pic o refrescar-se en alguna cascada d'aigua tonificant. Millor arribar-hi ben d'hora –no és difícil, clareja a quarts de sis– per evitar el personal que també s'ha quedat a la ciutat.

Una altra activitat que he fet és *Stand Up Paddle* a la platja de Copacabana, barri que m'acull des de fa 16 anys... Consisteix a pujar en una planxa una miqueta més gran que les de surf i anar remant dempeus o de genolls. Ja sabia que era maldestre... Ho he confirmat aquest gener. Mantenir l'equilibri en una

planxa que es mou és ben difícil i m'he vist obligat a capbussar-me un munt de vegades per manca d'equilibri.

Aquestes activitats, que són senzilles i ben a l'abast de molts, m'han semblat relaxants i enriquidores. Després d'una any complicat he pogut desconnectar una mica i respirar un aire diferent en llocs –tant al mar com al bosc– silenciosos, que fan reflexionar i adonar-se de com en som, de lluny, de la mare natura –el planeta és casa nostra i ho hem oblidat– i que és relativament senzill i barat passar una bona estona.

He llegit també una mica aquest mes. Diferents curiositats. Aquí en tenim una que fa pensar: a l'any 1900 hi havia al planeta una població a l'entorn de 1.650.000.000 d'habitants. 120 anys després n'hi ha 7.780.000.000. Aguantarà el planeta? Penseu que hi ha un munt de ximplés.

De tots és sabut, encara que no sempre recordat, que el temps a la infantesa transcorre molt lentament. O almenys era així abans. Als anys 70 i 80 del segle passat, quan era nen i estudiava als "hermanus" de La Salle a Premià de Mar, els dies i les setmanes eren interminables; no diguem els mesos o un curs sencer. Què se n'ha fet de tot aquest temps? És només l'edat la que ens l'accelera o és aquesta nostra època que ens l'ha anat robant? No sé a vosaltres, però a mi les setmanes se m'escapen. Una altra vegada és disabte?, em pregunto perplex... I és que aquest 2020 tan estrany m'ha passat en un tres i no res....

Vivències

Pep Parés

El govern dels jutges

En Manuel s'observava els ostentosos ornaments de les mànigues, negre sobre blanc, amb mirada plaent i serena, cofoi de la seva autoritat. La pompositat de la sala que contemplava realçava encara més aquesta convicció. Sap que té l'última paraula sobre el destí dels qui jutja.

Van valer la pena els anys de memorització de llibres plens d'articles ordenats i reglaments i lleis interminables. Tot just acabada la carrera de Dret, entrà de ple en aquest retir monacal on els dies es gastaven al mateix ritme que la roba dels colzes. Els consells del seu pare, de l'oncle, o de l'avi, l'adreçaren cap a aquest camí que ells transitaven feia temps, molt de temps, algun d'ells ben ancorats encara en els òrgans directius de la justícia franquista. En Manuel sempre tindria un cop de mà oportú en el moment adequat.

Aprovà les oposicions amb el somriure afable del tribunal que coneixia bé els seus cognoms. Als 25 anys ja era jutge, amb potestat per decidir sobre la vida i llibertat dels altres.

Per altra banda, la Marta, llicenciada també a la Facultat de Dret, com en Manuel, seguí un procés de maduració jurídica ben diferent. Entrà en despatxos de lletrats per viure el dia a dia del dret pràctic, de les tribulacions dels advocats amb els seus clients i del tarannà de cada jutge. Aquí aprengué d'errors i incerts, d'humanitat; a posar en context els fets enjudiciats i de l'honestetat o prevaricació d'alguns magistrats. Impartia justícia segons la llei i els seus propis barems ètics i de sensibilitat social.

En Manuel no podia defraudar la família ni a ell mateix i aspirava a escalar en la judicatura. El jutjat se li feu petit i, havent demostrat el mínim que calia durant un parell d'anys, començà una planificada presa de contacte amb el partit polític que més li abellia, en aquests casos generalment de dretes. La família i amics feren la resta i, ben

aviat, fou nomenat magistrat d'alguna Audiència Provincial. Tenir coneixences, amistats o ser parent de militars, policia o Guàrdia Civil no era un plus, era quelcom més!

La Marta també intentà seguir aquest camí. Tenia aspiracions i capacitat per formar part dels òrgans de govern dels jutges. Havia estat una líder a la facultat on acabà amb notes brillants i, més tard, essent-ne catedràtica de Dret Penal. En el seu primer intent de presentar-se com a candidata al govern dels jutges, el seu nom aparegué en la llista d'aspirants en el diari El Mundo. De seguida la marcaren amb el segell de progressista i líder estudiantil. Òbviament, havia perdut tota possibilitat de passar els primers filtres per al Consell General del Poder Judicial.

La seva excel·lent capacitat i formació no servien per a res sense l'emparedat de partits polítics i el vistiplau de determinats òrgans de poder.

La Marta m'explicava aquesta experiència el dia que Amnistia Internacional organitzàrem una xerrada a la Facultat de Dret sobre la pena de mort i compartírem la presentació de l'acte amb una germana d'un condemnat a mort als EEUU. Ara, deu anys més tard, recordo aquella conversa amb la constatació que aquesta manera de procedir dels estaments que regeixen els jutges s'ha fet més forta que mai. Quan deixes de confiar en els administradors de la justícia, què et queda

de l'estat de dret? Quan observes tanta politització en els magistrats o els fiscals, sobretot en els òrgans directius del poder judicial, et sents profundament decebut del sistema que permet aquests excessos. Els fiscals emeten judicis polítics sobre el possible indult als presos catalans mentre els informes i relats de la Guàrdia Civil actuen com a proves quasi indiscutibles contra l'acusat davant dels jutges. Si els *benemèrits* investiguen sobre drogues o extorsions, tracta de blanques o robatoris, poden tenir un criteri criminològic més o menys experimentat, equànime o encertat. Però quan la Guàrdia Civil intervé en afers de caràcter polític – sobretot si són independentistes catalans o bascos – no poden evitar seguir les investigacions fortament polititzats, intentant cercar obsessivament totes les proves que puguin incriminar l'acusat i obviant-ne d'altres que probablement anul·larien les anteriors. Qualsevol dels seus triomfs serà publicat als mitjans de la capital i n'obtidran elogis i aplaudiments. Rebran trucades felicitant-los pel seu treball i, segurament, una medalla i un ascens per salvar la unitat de la pàtria o anul·lar un referèndum encara que aquest delictes concret no aparegui en el codi penal. La Guàrdia Civil (ideologitzada: a por ellos!) venint a milers a pegar-nos. La Guàrdia Civil (ideologitzada) construint el relat per al jutges. Creieu que hi pot haver imparcialitat?

VIA UNILATERAL

Es presenta a l'Ajuntament del Masnou una instància signada per 572 masnovines i masnovins sol·licitant que en el proper ple municipal sigui debatuda i se sotmeti a votació la Moció de compromís amb la via unilateral com a únic camí per assolir la independència de Catalunya.

#ViaUnilateral és un moviment ciutadà, no adscrit a cap entitat civil ni partit polític, que pretén dimensionar i fer visible el suport popular al mandat de l'1 d'octubre i la convicció que la via unilateral és l'única possible per arribar a la independència.

#ViaUnilateral busca la unitat de l'independentisme des de la base. La que va fer possible la celebració del referèndum i la defensa de les urnes.

La moció de compromís presentada per 572 persones vol forçar també un debat on els representants dels partits polítics facin públic el seu posicionament. Aquesta informació, com la recollida en altres pobles i ciutats de Catalunya, es publicarà a la web viaunilateral.cat, la qual cosa pot ser útil a l'hora de reflexionar sobre el vot.

Tot i que al Masnou s'ha lliurat amb temps suficient, l'única manera que es presenti al ple com a moció és que ho faci algun dels partits polítics. Després de contactar amb els 3 partits independentistes que tenen representació a l'Ajuntament del Masnou, per informar-los i demanar-los que la presentin, a hores d'ara sabem que ni ERC ni JUNTSxCAT la presentaran, cadascun d'ells per motius diferents. És la CUP, qui presentarà la moció per al proper ple, el 28 de gener.

Estarem pendents del debat que es produeixi en el ple del dia 28 www.elmasnou.cat i també dels posicionaments dels regidors i regidores del nostre municipi que es publicaran a la web via.unilateral.cat

Esperem que els nostres representants polítics facin l'esforç de debatre i es posin d'acord deixant de banda les diferències partidistes i mostrin la unitat tan necessària per tirar endavant el projecte d'una Catalunya lliure, sobirana i independent.

Moció de compromís proposada

1. Reivindicar la legitimitat i vigència del mandat popular sorgit de les urnes l'1 d'octubre de 2017, de fer realitat que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de República.

2. Manifestar el compromís explícit de l'Ajuntament amb la via unilateral, com a únic camí possible per assolir la independència de Catalunya.

3. Comunicar aquests acords a les direccions dels respectius partits polítics,

instar-los a recollir explícitament, en els seus programes electorals, el compliment del mandat popular sorgit de les urnes l'1 d'octubre, així com a dissenyar una estratègia comuna per dur a terme la ruptura amb l'estat espanyol en la pròxima legislatura.

4. Exigir a aquests mateixos partits el ferm compromís postelectoral de no pactar amb cap altra força política que no estigui a favor del compliment del mandat popular sorgit de les urnes l'1 d'octubre,

fer extensiu aquest compromís a totes les institucions catalanes, ajudant així a recuperar la confiança entre les forces polítiques independentistes, condició indispensable per assolir la independència.

5. Traslladar aquests acords al Govern, al Parlament i als grups parlamentaris que sorgiran de les properes eleccions catalanes, refermar així el compromís d'aquest Consistori amb l'aixecament de la suspensió de la Declaració d'Independència del 27 d'octubre de 2017.

La teva nova papereria al Masnou

Av. Joan XXIII, 46 L.C
930 31 55 14
masnou@alfil.be

Material escolar i d'oficina, venda on-line. Servei a empreses i escoles, fotocòpies, regals i manualitats. Tallers creatius per a nens i adults

11 de febrer, Dijous Gras

Botifarres d'ou i faves amb cansalada, pasta amb bacó i pinyons, peres amb vi, carns i botifarrons, caves, mandonguilles, pollastres farcits, llom, ous i llardons.

Conques de
llardons

Font

Forn de Pa i degustació

93 006 18 31

Joan XXIII cantonada amb Francesc Macià

Can Ventura

CARNISSERIA

Vedella, xai, porc,
pollastre, embotits

Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95 · El Masnou

DOS MES DOS

MENJARS PREPARATS. POLLASTRES A L'AST.
VINS I CAVES. XARCUTERIA SELECTA
Navarra, 100. Tel. 93 555 14 82 el Masnou

Gaudeix de les botifarres crues de temporada,
amb carxofes, alls tendres, calçots...

Mestres Villà, 10 · 93 555 16 64 · WWW.CANRAC.COM

**Màxima qualitat
en tots els
nostres
productes**

El Masnou
Sant Miquel, 25 · 93 540 88 02

Xarel·lo

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà, 30 Alella 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez **679 999 509**

**Qui canta,
els seus mals espanta!**

TANT DE BO QUE L'ENCERTÉS

Esteve Pujol i Pons
Futupoèta

Ja en el nostre butlletí,
en començar la pandèmia,
hi vaig escriure un versot
on feia com de profeta,
i anunciava amb dolor
"ni Tots Sants ni Castanyada
ni Nadal, Reis i Cap d'Any"
pel mal virus del dimoni.

Algú em va dir que pecava
de pessimista imprudent
i que era massa alarmista.
Ai senyor!, no soc vident
ni endevinaire ni un àugur
ni futuròleg amb dots
ni tinc cap bola de vidre,
...i encara em vaig quedar curt!

Veient tot el que he encertat
—em sap greu, us ho prometo—,
qui sap quan oblidarem
mascaretes, torns d'espera...!
i ens podrem tornar a abraçar,
fer-nos petons i moixaines,
saber la cara que fem...i
si ens ha crescut la barba!

Masnovins, amics i socis,
lectors de *Gent del Masnou*
i tothom qui passa angossa,
us desitjo de tot cor
que aquest joïós vaticini
també encerti ben del tot:
**Que ja no tinguem desfici
als jorns de Festa Major.**

Cròniques

Joan Muray
Vocal de Cultura

LA CLAU A TRAVÉS DE LA HISTÒRIA

Aquesta exposició, que es va obrir al públic el passat 21 de desembre, restarà oberta, encara, aquest mes, fins al dia 25 de febrer.

Com el seu nom indica, és la història de la clau a través del temps; hi ha claus des del segle I aC. fins a aquest segle XXI.

S'hi poden veure des de claus de fusta fins a targetes/clau, passant per claus de bronze i claus de ferro.

Singularitats com claus per donar

corda a rellotges de butxaca fins a una clau i el seu pany corresponent, de grans dimensions, com era el pany i la

clau d'una porta de muralles medievals. Aquest pany fa 60x40 centímetres i pesa 30 quilos.

L'evolució de la clau, des de quan només era un ferro que penetrava i feia saltar una lleva, fins a claus amb un sofisticat sistema de dentat, passant per guarniments en l'anella, a gust del consumidor.

O una clau romana, que entregava l'home a la dona, i que obria el joier que li regalava, que la dona es posava en un dit, precedent de l'aliança matrimonial.

I claus de diferents mides i format, que van des de 2 centímetres fins a una que en fa 50, i pesa déu-n'hi-do.

Bé, us la recomano, ja que no és cap exposició que es repeteixi ni aquí ni en altre lloc.

Concert de Nadal 2020 de la Coral Xabec

Manel Pérez

En aquestes festes de Nadal els cantaires de la Coral Xabec han espantat els seus mals. Però no solament cantant, com diu la dita popular, els han espantat a cops de voluntat, de tossuderia. Hem volgut fer un concert de Nadal malgrat totes les adversitats.

Amb el nou director, Jordi Lalanza, hem fet un repertori curt, donades les actuals circumstàncies. L'hem iniciat amb tres nocturns de W.A. Mozart, seguits del Cantique de Jean Racine, de G. Fauré, acompanyats per cinc músics. Tot seguit hem interpretat cinc nadals, amb el suport de piano.

Dissortadament, no han pogut participar-hi tots els cantaires per motius evidents. Hem cantat massa separats i sense escoltar-nos prou bé, amb mascareta i sense veure les expressions facials del director, amb un aforament molt limitat, tot minvant l'escalfor del públic; en fi, un munt de dificultats, sobretot durant els assajos preparatoris. Malgrat tot, amb un resultat que la benevolència del públic ha aplaudit calorosament. Això sí, amb la moral ben alta i ja pensant en el proper concert de Festa Major, on tot anirà millor. En els parlaments, entre presentacions

i salutacions, hem agraït ben sincerament l'ajuda de tota mena per part de l'Ajuntament, sense la qual aquest concert no hauria pas estat possible.

En finalitzar el concert es va fer una recaptat voluntària en benefici de la Marató de TV3, com a modesta contribució econòmica a la causa solidària que cada any se'ns proposa.

escola BERGANTÍ

Centre concertat per la Generalitat de Catalunya

Jornades Portes Obertes 10, 11 i 13 de febrer 2021

Dimecres **10** i dijous **11** de 17:30 a 18:30, dissabte **13** d'11 a 13
demaneu cita prèvia a: secretaria@fundacioberganti.org / 93 555 49 50

Fra Juníper Serra, 46 el Masnou · 93 555 49 50 · www.escolaberganti.org

NADONS DEL MASNOU 2020

28è ANY

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

*Al servei dels vostres
nadons les 24 h del dia*

FARMÀCIA **AYMAR**

ALMERIA, 14 (Maricel)
93 555 03 81

FARMÀCIA **DOMÍNGUEZ**

ENAMORATS, 1 (Estació del Masnou)
93 555 59 36

FARMÀCIA **FÀBREGAS**

NAVARRA, 68
93 555 19 79

FARMÀCIA **OCATA**

JF KEnnEdy, 5
93 555 33 08

FARMÀCIA **RIERA**

J. LLIMONA, 22 (Club Nàutic)
93 555 08 55

FARMÀCIA **VIAMAR**

PRAT DE LA RIBA, 23
93 555 04 03

NADONS DEL MASNOU DEL 2020

La 28a Trobada de nadons del Masnou aquest any no s'ha pogut fer, encara que hem intentat de no fallar a la cita. Com podeu comprovar per la imatge déu-n'hi-do la repercusió que ha tingut, tenint en compte les circumstàncies. Publiquem aquesta fotografia com a testimoni que el 2021 nosaltres també hi érem. Moltes felicitats a les mares i pares, serà un any per recordar. Us presentem les 33 criatures protagonistes de les 150 que varen néixer al Masnou l'any 2020

Mar Ubach Musicant	05/01/2020	Nina Colomer Asensio	23/04/2020	Nil Mingorance Martínez	31/08/2020
Joan Aguilar Lapiedra	12/01/2020	Daniel	05/05/2020	Iván Vega Colom	04/09/2020
Kai Ferrer Castells	18/01/2020	Berenguer Raventós Anglarill	07/05/2020	Mar Torregrosa Benavente	24/09/2020
Oscar Lucas Makowski	23/01/2020	Pau Martínez Benavent	22/05/2020		
Aran Moncho Segura	27/01/2020	Thaís Sousa Heredia	25/05/2020	Paula Muñoz Millán	14/10/2020
Gal·la Soriano Prat	12/02/2020	Àsia Cabré-Verdiell Martínez	10/06/2020	Lucia Coll Tenorio	16/11/2020
Júlia Panadès Murcia	06/03/2020	Chloé Porlan Nuez	19/06/2020	Leo Coll Tenorio	16/11/2020
Martí Àvila Montaña	11/03/2020	Pol Castell Andreu	22/06/2020	Johannes Corella Pial	07/12/2020
Arlet Escolano Mangas	21/03/2020	Biel Martí Méndez	23/07/2020		
Alba Sanz Moreno	25/03/2020	Marcos Crespo Fernández	01/08/2020		
Jerónimo Ponte Zanarini	29/03/2020	Kai Ibañez Carbonell	02/08/2020		
Arnau Gutiérrez Gracia	31/03/2020	Aina Lopez Rodriguez	24/08/2020		
Emma Azurmendi Gallardo	13/04/2020	Àlex Olivella Iglesias	26/08/2020		

Ho organitza: Taller de publicitat.
Muntatge fotogràfic: Xavi Cardona
Distribució: Ajuntament del Masnou

matalasseria **Grau**
 PUERICULTURA · DESCANS · LLAR
 Sant Miquel, 6 · 93 555 15 38 · El Masnou
 matgraumasnou@gmail.com

 Centre concertat per la Generalitat de Catalunya
Eduquem per al futur
escola BERGANTI
Jornada portes obertes 10 -11 i 13 de febrer
Concerteu entrevista 93 555 49 50

Dansa a tots els nivells per a petits i grans
 Masnouballet
 Jaume I, 5-7 · 678 91 75 70
 El Masnou

VINE A VEURE'NS, T' HI ESPEREM
 El Masnou - Badalona
 C/ Sant Joaquim, C.C. Màgic Badalona i C.C. Montigala

TALLER DE MÚSICA EN FAMÍLIA
 Per a nens i nenes de 6 mesos a 3 anys
 Flos i Calcat, 7-9
 el Masnou
 637 736 203
 Maria colomer
 mariaclaudesol@gmail.com

 La Fruita
 93 540 34 74 · 618 76 35 29
 Mesures Villà 115, el Masnou
Una font natural de salut per als teus fills

Escola Sagrada Família
Jornades de portes obertes:
 Visites en grups reduïts.
26 de febrer, 4 i 5 de març, a la tarda
 Truqueu o escriviu per concertar la visita.
93 555 04 07
www.safamasnou.com
 Jacint Verdaguer, 1 - 93 555 04 07 - www.safamasnou.com

020

Taller de Publicitat
assessor d'imatge

CARDONA
FOTÒGRAF

Ajuntament del Masnou

Històries de la vila

Joan Muray

NOMENCLÀTOR V i darrer -1a part-

Amb aquest cinquè capítol d'històries dedicat al nomenclàtor masnoví el dono per clos, tot i que dels 266 carrers, places i passatges que té actualment la vila del Masnou, i només havent-ne fet descripció de 155, la cosa dona una diferència de 111 carrers no esmentats; però no els faré, ja que tots ells pertanyen a noms de persones o institucions, i absolutament la majoria són prou conegudes com per fer-ne una descripció. Si algú té interès a saber-ne més d'elles o de les institucions, en qualsevol enciclopèdia o per internet les pot trobar.

Tanmateix, a causa de la seva llargària, he hagut de partir-lo en dues parts.

Bé doncs, després d'aquest preàmbul, només em cal dir que, per si algú té interès a saber en quins butlletins van sortir els quatre primers nomenclàtors, són aquests: novembre de 2019, febrer, juliol i desembre de 2020.

En el present nomenclàtor vull esmentar carrers, places i institucions que tingueren placa a la nostra vila, i que els la van canviar, sigui per ser noms populars o bé en canvis de règim. Són els següents:

ARRABAL. Nom, sembla ser, del carrer del darrere del de Sant Rafael, que així consta als plànols de 1840, 1847, 1867 i

Carrer Camil Fabra/Arrabal de Alella

1904. Ara seria el C/ Esperança.

CARRER DEL CAPITÀ JAUME CASSALS I COLL. Era un tros del C/ Adra, el que va per la carretera. Li fou posat l'any 1931 i no se sap quan tornà a ser Adra.

ARRABAL D'ALELLA. Així consta als plànols de 1867 i 1904. El 1911 fou rebatejat amb el de Camil Fabra, que encara porta.

CALLE BAJA. És l'actual carrer de Mn. Jacint Verdaguer, només el primer tram. Es va treure l'any 1922.

CARRER DEL CAPITÀ PERE MARISTANY NOMS «Corsari». Li fou posat el 1931. El 1939, durant la dictadura, es va dir *Antonio Maura* i ara és el C/ Roger de Flor.

CALLE DEL CARMEN. És l'actual carrer del Capità Mirambell, i així constava als plànols de 1840 a 1904. Al centre del carrer hi havia la *plazuela*

la del Carmen, que correspon a l'actual Villa de Madrid.

CALLE CATERRA. Ara només és un passatge, que va per sobre el C/ Rafael Casanova, que li fou donat en temps de la República.

CALLE 27 DE ENERO. Aquest és el nom amb què la dictadura franquista va batejar el carrer anterior. Ara es torna a dir Rafael Casanova.

CALLE DEL CORREO. Nom que va portar, des de 1840 a 1904, un sector de l'actual carrer de Barcelona.

CALLE DESEADA. No sabem per què era desitjada. El portà des de 1847 a 1904. Al 1918 li fou canviat pel d'Enric Prat de la Riba. Al 1939 el rebatejaren amb el de *Generalísimo Franco*, i ara torna a ser de Prat de la Riba.

CARRER D'ISAAC PUENTE. Va ser un metge anarquista basc. El nom li fou donat l'any 1937. Ara un tros és el C/ de Santa Rosa i l'altre el C/ Esperança.

CALLE ANSELMO LORENZO. Nom d'un impressor i ànima de l'anarquisme espanyol, amb què rebatejaren el 1937 el C/ de la Colomina, carrer que consta als plànols de 1867 i 1904. Ara és el C/ Santiago Rusiñol i continua existint el de la Colomina.

CARRETERA DE CAN FIDEU. Nom popular que consta així al plànol de 1930. També se'n va dir Carretera de Cal Cigró. És l'actual C/ Capitans Comellas.

CARRER TARRIDA DEL MÀRMOL. Fou un pensador, activista i escriptor

Carrer Mossèn Jacint Verdaguer/Baja

anarquista cubano-català. L'hi posaren l'any 1937; abans i després de la guerra s'havia dit, i es diu, carrer de La Gaditana.

CALLE DE LA GENESTA (sic). Se'n va dir des de 1840 a 1937. Aquest any l'hi canviaren per carrer d'Ignasi Iglésias, dramaturg i poeta vinculat al modernisme. Acabada la guerra li posaren el de Dr. Curell.

CALLE HUERTAS Y FUENTES. Així consta als plànols des de 1847 al 1904, anava des d'on comença ara el C/ Sant Cristòfol fins a la carretera d'Alella. El 1922, se li posà el de Mn. Jacint Verdaguer.

CALLE DEL LAVADERO. Nom que consta als plànols des del 1840 al 1918, quan l'hi canviaren pel de Lluís Millet. El primer nom té una anècdota curiosa: un cop el mestre Nicolau va venir a visitar el mestre Millet i va preguntar pel carrer del Safareig, i ningú no sabia donar-li'n raó, fins que va dir que anava a can Millet; aleshores li respongueren: Ah, al carrer del *Lavaderu*.

CALLE DE LA QUINTANA. Així consta als plànols des de 1840 a 1926. És l'actual carrer de Pere Grau, que li fou posat el 1926. El nom de Pere Grau, al 1903, fou donat al tros del començament de l'actual passeig de Roman Fabra, tot i que aquest Pere Grau es referiria a Pere Grau i Pagès, que fou Jutge del Masnou.

CALLE ORIENTAL. Des de 1840 fins després de la guerra, així consta als

Carrer Barcelona/del Correo

plànols, correspon a l'actual plaça i passatge d'Alsina Sensat.

CALLE DEL POZO. Des de 1840 al

1937, així consta als plànols. El 1937 l'hi canviaren pel d'Engels, i ara és el carrer del Pou. Friedrich Engels fou

Carrer Mossèn Jacint Verdaguer/Baja

Carrer Prat de la Ribal/a Deseada

un filòsof socialista alemany, i cofundador amb Karl Marx del socialisme científic.

CALLE PRINCIPAL. Així consta als plànols de 1840 i 1847. Al de 1867 ja duu l'actual, C/ de Buenos Aires, tot i que el 1937 el rebatejaren amb el nom de Dolors Ibarruri «la Passionària».

CALLE DEL RASTILLO. El trobem per primer cop al plànol de 1867, i així continuà fins al 1931, quan l'hi canviaren pel de Nicolás Salmerón, polític, escriptor i filòsof krausista, que fou President de la I República Espanyola. Acabada la guerra li posaren *Avenida de José Antonio Primo de Rivera*. Actualment és el C/ de Jaume I.

CARRER DE RÚSSIA. És el nom que posaren el 1937 a l'actual C/ de Sant Agustí, com ja s'havia dit anteriorment.

CARRER DE MÈXIC. Igual que l'anterior, el 1937 el batejaren amb aquest nom. És el que fou, i és, C/ de Sant Bru.

CALLE SANTA ANA. Se'n va dir des del 1847 al 1931, quan li posaren el de C/ dels Mestres Villà, com continua sent.

CARRER D'ASTÚRIES. És el que primer es deia de *San Antón* o *San Antonio*, però que el 1937, i fins acabada la guerra, es va dir així. Abans també se'n deia el tros que va paral·lel a la carretera i que ara es diu d'Àngel Guimerà.

CARRER DE FRANCESC LAIRET. És el que des de 1840 a 1937 es va dir *calle de Santo Domingo*, i ara de Sant Domènec.

CARRER DEL 14 D'ABRIL DE 1931. Nom del C/ *San Felipe* des de 1840 fins a 1931, i ara es diu de Sant Felip.

CARRER DE FRANCESC MACIÀ. Nom que va tenir el C/ de *San Francisco*, i que després de la guerra fou C/ del *General Solchaga*, i actualment és el carrer de Josep Llimona.

CARRER DE LENÍN. Nom que li posaren el 1937 al que des de 1840

Carrer Barcelona / San Francisco

s'havia dit de *San Francisco de Asís*, que ara és de Sant Francesc d'Assís.

CARRER GERMANS ALCRUDO. Destacats llibertaris. El 1937 el seu nom fou posat al C/ *San Jerónimo*. El que ara es diu C/ del Bergantí Caupolicán.

CALLE SAN JAIME, i PLAZA SAN JAIME. Noms que va tenir la plaça d'Ocata, segons consta al plànol de 1904. Ara és la plaça d'Ocata, i Sant Jaume té un passatge.

CARRER DE ROSA DE LUXEMBURG. Des de 1840 fins al 1937 fou el C/ *San José*, quan li donaren el nom d'aquesta militant i teòrica marxista, socialista, comunista i revolucionària alemanya. El 1931 s'havia dit del Capità Antoni Pagès Millet. Ara torna a ser el C/ Sant Josep. (continuarà)

FONS CONSULTATS

Arxiu Històric Municipal del Masnou
Arxiu-Biblioteca Joan Muray

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal.

Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

El temps...

Tothom al llarg de la vida hem escoltat la frase "el temps ho cura tot".

Sento discrepar amb la frase anterior, però en realitat aquesta és la gran mentida que ens han venut.

En realitat, hauríem d'integrar el misatge següent:

"El temps només fa que aprenguem a conviure amb el dolor".

Si t'hi fixes, quan tenim un problema o una dificultat, el fet de deixar que passi el temps només ens permet que allò que ens feia mal es "cronifiqui".

És com una ferida mal curada. Quan et trenques un os, si no fas el repòs i la rehabilitació posterior, per molt temps que deixis passar, el dolor continuarà allí present.

Hem de posar-nos en acció. Procurar de fer tot el possible perquè puguem sanar aquella ferida, sigui del tipus que sigui.

Sí que hi ha persones que, deixant passar el temps, es troben millor respecte a aquell assumpte, però probablement és perquè deuran haver viscut experiències que els hauran ajudat a créixer.

La gran majoria de les vegades no és així.

El que fem és anar tapant allò que ens va fer mal, pensant que així algun dia

desapareixerà. Quin gran engany. O més ben dit: quin gran autoengany!

La realitat és que continuarem arrossegant el nostre passat, tractant de viure al millor possible amb aquell patiment.

A la fórmula original de: "el temps ho cura tot", hauríem d'afegir l'ingredient del "treball".

El temps i el treball sí que poden fer que sanem les nostres ferides.

Quan ens referim a treball, pot ser el que cadascú necessiti. En alguns casos podem buscar l'ajut a través d'un psicòleg o psicòloga, terapeuta, metge, coach... O també ens pot anar bé tenir una xerrada amb un amic o amiga, tenir una conversa pendent amb qui vam patir aquell conflicte, escriure una carta, plasmar el dolor a través de l'art, el ball o la música...

Sigui el que sigui ho hem d'exterioritzar. Si ens ho guardem, només farem que el dolor augmenti.

Allò que no traiem a l'exterior ens

acaba afectant. Tots tenim una "motxilla emocional" i si no anem buidant allò que ens afecta podem arribar als nostres límits.

Si ens trobem sobrepassats no és estrany viure experiències on apareguin trastorns psicològics o fins i tot dolències físiques. El que la ment no pot gestionar el cos ho acaba experimentant. Són els dolors o mals psicossomàtics: dolors d'esquena, cervicals, extremitats, tremolors, migranyes...

Aquests són indicadors del fet que no podem deixar passar més temps. El moment és ara.

Si no actuem com més aviat millor, cada any que passi serà més difícil, perquè la nostra ment tractarà d'enterrar el dolor o de negar-lo. Com una cuirassa que fa que any rere any sigui més complicat d'accedir a aquelles emocions.

No deixis passar el temps; fes que el temps sigui el teu aliat i actua d'immediat.

el 2021 envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

**LLIBERTAT
PRESES
I EXILIADES
POLÍTIQUES**

Dolors Bassa
C. Penitenciari Puig de
les Basses- Mòdul dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres

Carme Forcadell
C. Penitenciari de dones de
Wad-ras.
Dr. Trueta, 76
Barcelona

PRESOS
C. Penitenciari de Lledoners - Mòdul 2
Carretera C-55, Km. 37, 08250 St. Joan de Vilatorrada
Bages

**LLIBERTAT
PRESOS
I EXILIATS
POLÍTIQUES**

UNS ENEMICS MOLT AMICS

Josep Condeminas

És una pena haver de reconèixer que la humanitat ha organitzat guerres al llarg de la seva existència i que la màxima que va pronunciar a l'antiguitat aquell literat romà: *Si vis pacem, para bellum* (si vols pau, prepara la guerra) per desgràcia continua sent vigent. Però, sense voler entrar en disquisicions filosòfiques, sí voldria constatar que la guerra no sols produeix destrucció i mort, sinó que també embruteix en gran mesura la moral de l'individu. Tot i que n'hi ha pocs exemples, a la guerra també es produeixen alguns episodis edificants dignes d'admiració, com aquell que va esdevenir durant la II Guerra Mundial.

El dia 22 de desembre de l'any 1943 uns bombarders americans B-17 s'enlairaven del camp d'aviació de Kimbolton (Anglaterra). La seva missió era destruir una fàbrica d'avions de la ciutat alemanya de Bremen. La missió es va complir; però, de tornada, una esquadrilla de caces alemanys va fer vertaders estralls entre la formació de bombarders. El B-17 del tinent Charles L. Brown va aconseguir escapar, però a un alt preu. De la seva tripulació de deu homes, sis estaven malferits i l'artiller de la cua, mort. El mateix Brown, ferit a l'espatlla. L'aparell amb un motor avariament, el

timó de cua mig destruït i el fusellatge amb grans desperfectes, talment un autèntic colador, era un vertader miracle que s'aguantés a l'aire. En aquestes condicions, el tinent Brown dubtava de poder arribar a Norfolk, distant a 250 milles. De sobte, aparegué un caça alemany, un Messerschmitt 109, que inexplicablement es va situar al costat del bombarder, però sense mostrar cap intensió d'agressió. Totalment indefensos, per a Brown aquella situació significava la seva mort i la dels seus homes. Terroritzat, i a la vegada sorprès, el tinent americà va veure com el pilot del caça li feia senyals amb la mà, com si li volgués indicar quelcom, indicacions que Brown no va comprendre. Finalment, el pilot alemany li va fer una salutació amb la mà i es va allunyar.

Afortunadament, el bombarder va aconseguir arribar al seu destí, però aquesta insòlita història no va ser divulgada per no donar una imatge positiva de l'enemic. Després de la guerra, el pilot alemany, de nom Franz Stigler, va emigrar a Canadà, i Charles Brown va continuar als Estats

Units. És evident que aquesta insòlita aventura va colpir molt més l'americà que l'oficial alemany, ja que el 1987, després de més de quaranta anys, Brown va començar a buscar l'home que li havia salvat la vida. Va posar un anunci a un Butlletí internacional dedicat a pilots de caça, amb la sort que Stigler va veure l'anunci i es va posar en contacte amb Brown. La trobada personal entre tots dos antics aviadors envoltats de les seves respectives famílies va ser molt emotiva. La pregunta era inevitable: Per què no va abatre el bombarder? Stigler va respondre: *Quan vaig veure aquell avió tan castigat, indefens, i amb la visió dels tripulants malferits o morts, no hi havia cap honor en abatrel, ja que sempre he tingut la creença que per sobreviure "moralment" a una guerra havia de combatre amb honor i humanitat; de no ser així, no seríem capaços de viure amb nosaltres mateixos la resta de la nostra vida. Aquell codi no escrit els va salvar la vida.*

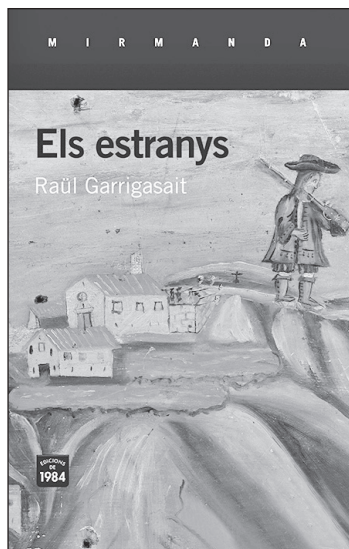
Font consultada: Internet

Parlem de llibres

Pere Martí Bertran

Un món ple d'estranyeses

Raül Garrigasait (Solsona, 1979) és un traductor, assagista i editor ben reconegut en el món cultural català. El 2017 ens va sorprendre amb la seva primera novel·la, *Els estranys*, que aquell mateix any va ser guardonada amb el Premi Llibreter i amb el Premi Òmnium a la Millor Novel·la en Llengua Catalana. Ben aviat la crítica se'n va fer ressò i en va destacar aspectes d'allò més diversos: la riquesa de la llengua i dels registres; la ironia i el fons filosòfic; els referents literaris explícits i implícits; el joc narratiu entre el present de l'autor-traductor-narrador i el passat dels protagonistes principals, assentats al Solsonès durant la primera guerra carlina; la diversitat d'arguments, sempre lligats per fils més o menys gruixuts; els contrastos entre moments d'allò més sublims, com poden ser els musicals, amb d'altres d'allò més grotescos i fins i tot repugnants; etc. etc. etc. Totes, val a dir-ho, en van parlar amb elogis de tota mena i des dels mitjans

més variats. Avui l'he volguda recuperar i recomanar, sigui per rellegir-la, sigui per descobrir-la, perquè a mi em va passar per alt, em va quedar colgada al damunt de la taula i no ha estat fins a les passades vacances de Nadal que, en una d'aquells sobretaulles reduïdíssimes, un dels meus fills em va dir que com podia ser que no hagués llegit *Els estranys*. He de reconèixer que tenia tota la raó, que la his-

tòria que en Garrigasait crea al voltant del príncep Felix von Lichnowsky i de l'aristòcrata Rudolf von Wielemann, dos prussians que per raons ben diverses viatgen a Catalunya per lluitar al costat dels carlins, no només enganxa, sinó que es converteix en un plaer ple de detalls i de subtilitats que et fan reflexionar, somriure, gaudir, qüestionar, descobrir... tot un món d'allò més ric i variat. A tall d'exemple deixeu-me destacar escenes impagables com la descoberta dels rovellons a la brasa per part de Wielemann; la presència del propi autor, com a traductor de les memòries de Lichnowsky, que no dubta de signar Raül; l'entrada a Solsona de Carles Maria Isidre de Borbó i el seu seguici; les llargues vetlles de converses i elucubracions entre Wielemann i el doctor Foraster, units per una amistat singular i alhora profunda; el ball de carnaval; etc. etc. etc. Us asseguro que m'he alegrat molt i molt de no haver-me perdut *Els estranys*, encara que hagi estat una mica tard i per això l'he volguda compartir amb vosaltres.

Títol: Els estranys

Autor: Raül Garrigasait

Editorial: Edicions de 1984

Col·lecció: "Mirmanda", 155

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2017

Nombre de pàg.: 185

La punta de la llengua (126) *Esteve Pujol i Pons*

Fa catorze anys que un comentari meu per millorar la nostra llengua va versar sobre la pràctica desaparició de la paraula **vespre** de les nostres televisions i emissores de ràdio. Com que **vespre** no té un equivalent d'ús habitual en castellà, senzillament s'ha esborrat.

Els mitjans de comunicació continuen usant i abusant del mot **nit** en casos en què genuïnament diem **vespre**, és a dir, la part del dia compresa entre la tarda i la nit. D'aquesta estona, al Principat de Catalunya en diem **vespre**. Cada vegada més sentim expressions tan peregrines com *les nou de la nit*, *les onze de la nit*, *el programa d'aquesta nit*, *la pel·lícula d'aquesta nit*... (i resulta que és a quarts de vuit o de nou o de deu!), en comptes de dir-ne *del vespre*, *d'aquest vespre*, *de demà al vespre*... Sort que encara ens queda el *Telenotícies vespre*! Aviat en deurán dir el *Telenotícies nit*!

El diccionari diu: **Nit:** Part del dia solar compresa entre el vespre i la matinada. / Temps durant el qual

no hi ha absolutament claror de dia. Així doncs, o bé la **nit** correspon a les hores que hi ha entre el vespre i la matinada, o bé significa la foscor total, com a oposada al concepte de dia.

Parem esment en l'exemple que ens forneix el mateix diccionari: *A l'hivern els dies són curts i les nits llargues*. Dia i nit, doncs, són termes oposats; diria que les vint-i-quatre hores estan compostes de **dia** i **nit** (*hi ha qui fa torns de dia i qui fa torns de nit*), mentre que els diferents espais de temps s'anomenen successivament *matinada*, *matí*, *migdia*, *tarda*, *vespre* i *nit*; i amb tots els matisos temporals que hi vulgueu afegir: *albes*, *albada*, *matinada*, *matí*, *mig matí*, *migdia*, *migdiada*, *migjorn*, *mitja tarda*, *capvespre*, *vesprada*, *crepuscle*, *entrada de nit*, *entrada de fosc*, *hora foscant*, *mitjanit*, *a les petites*...

Recuperarem el mot **vespre** o... ja s'haurà fet fosc per sempre?

Poesies de Josep Vendrell

Al butlletí de Gent del Masnou continuem publicant poesies de tema històric de Josep Vendrell i Torres. Ens for-
neixen un bon aplec de lliçons entorn de la nostra vida nacional en forma de poemes ben originals i bells.
Aprofitem-los! N'enyorem l'autor; en rebem el llegat.

TRACTAT DELS PIRINEUS (1659)

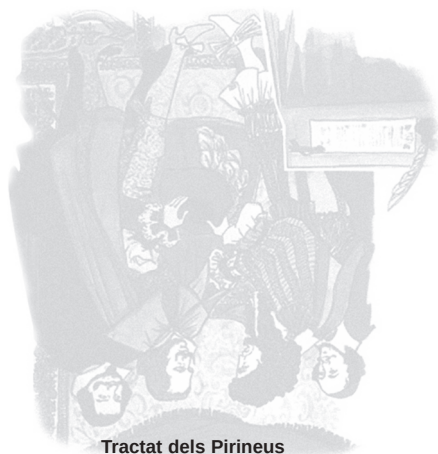
*La Fenolleda plorava;
tota sola..., afrancesada,
volia tornar al redós!
Els seus germans la cridaven,
des de molt lluny li parlaven
de les neus del Canigó
i del mar que s'engronxava,
tot besant el Rosselló!*

*L'incompetent monarca,
sentint-se amo i senyor,
cedeix el nord del Pirineu
a França (una altra nació)
sense comptar amb ningú;
a les Corts Catalanes
tampoc els n'ha fet menció,
no fos que algú digués NO!*

*Conflent, Capcir... Vallespir,
i la meitat de Cerdanya
passen amb el Rosselló,
i deixa l'orgullosa Espanya,
vers una franca opressió!*

***Plora, plora, Fenolleda!
Plora, ara amb més raó,
Que, si d'enyor tu paties,
més gran s'ha fet ton dolor!***

*—A Otger se li trenca el cor
davant de tanta infàmia,
mesquinesa i desamor!*

Tractat dels Pirineus

ANGELETS DE LA TERRA

(1667 – 1675)

*Carles de Llar i Teixidor
Manuel Descallar i Dessoler
Joan Soler.*

*La terra està esquarterada
(com la bandera sagrada,
amb quatre barres de sang);
i aquests pagesos del nord
han tingut la mala sort
de ser tractats com el fang.*

*Per la sal paguen l'impost
com si l'oxalat fos d'or!
L'opressió és dura i crua,
ells actuen amb decisió;
si el seu cos té l'esclavatge,
l'ànima és pura NACIÓ!*

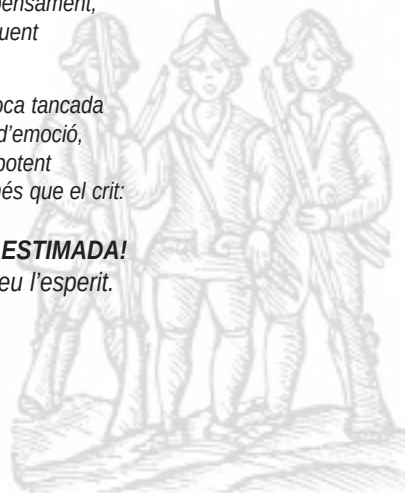
*—Vilanova de Conflent,
dessota ta portalada,
en una gàbia enreixada,
tres caps són moguts pel vent!*

*El crit ha estat emmudit
pels reialmes de la nit.
Ells tenen la mirada buida
que mira vers l'infinit!*

*Tothom sent, dintre el pensament,
que aquella mort tan cruent
mai no caurà en l'oblit.*

*Hom..., amb la boca tancada
i els ulls rogencs d'emoció,
fan un clam omnipotent
que es fa sentir més que el crit:*

***—VISCA LA TERRA ESTIMADA!
Canta dins seu l'esperit.***

Angelets armats amb peces llargues

Dites i personatges populars (67)

Albert Vidal

PER QUÈ d'IEM...

SER UN CAPSIGRANY

Es diu quan es tracta de tabalot a algú, és a dir que fa les coses sense fixar-s'hi gaire o que és un poca-solta, un forasse-nyat... en fi, un ximplet.

I és que el capsigrany és un ocellet que no para de moure's. Com que la base de la seva alimentació són les mosques – per això se'n diu també *papamosques* – mou constantment el cap cap a una banda o una altra, amunt i avall cercant la seva propera presa, per la qual cosa sembla que vagi esbojarrat.

Cal partir, però, dels primitius rellotges, sobre els quals en feu un recull el rei de Castella Alfons X, al segle XIII, en *El libro de los relojes* dins la col·lecció *Libros del saber de astronomía*, i que en el segle següent s'utilitzaren a castells i esglésies, encara que fins a final del segle XVI no se'n començaren a construir per a ús domèstic.

Més tard, el 1650, el jesuïta Athanasius Kircher, en el seu llibre *Musurgia Universalis*, es referiria a un orgue amb figures automats amb moviment que eme-

trien sons de diferents animals mitjançant un cilindre perforat.

La idea fou aprofitada per Domenico Martinelli, un sacerdot i arquitecte italià, que suggerí utilitzar part de l'artifici sonor –el que reproduïa el cant del cucut– en el seu manual *Horologi Elementari* per incorporar-lo als rellotges el 1669, quan Martinelli tenia només dinou anys.

L'animaló mecànic sortia per una finestra que s'obria i donava tants cops de cap com hores, i incorporava un dispositiu sonor que imitava el piular de l'ocell les mateixes vegades. Fins i tot alguns models també marcaven els quarts amb un so lleugerament diferent quan la tecnologia ho permeté.

Alguns dels primers rellotges de paret, a Catalunya, també solien tenir una portella que s'obria a les hores en punt i per ella sortia un ocell que reproduïa l'aspecte d'un capsigrany i que obria i tancava el bec, tanmateix com si volgués atrapar una mosca, al mateix temps que donava cops de cap, tants com hores assenyallava el rellotge.

En alguns models l'ocell era substituït pel cap d'un home que feia la mateixa acció, de manera que semblava un babau obrint i tancant la boca i movent el cap d'aquella manera. Per això d'algú que bada i s'encanta se'n diu *papamosques*, com l'ocell, i si hi ha algú que es troba molt atabalat, confús per no entendre la marxa d'un afer, perplex davant alguna situació, també se sol dir que està *caçant mosques*.

Amb el temps, però, tingueren més èxit els rellotges arribats de la Selva Negra alemanya, entrat ja el segle XIX, sobretot per tenir un preu força més baix, de manera que molts tallers catalans es veieren obligats a tancar.

Així, el capsigrany desaparegué del món rellotger del país i fou substituït per un cucut.

De tota manera, se'n veuen ja ben pocs a les cases.

Et convidem a fer-te soci de Gent del Masnou

www.gentdelmasnou.cat

gentdelmasnou@gmail.com

d r. Agell, 9 · 93 126 82 20 el Masnou

SOLIDARITAT CONTRA LES AGRESSIONS DE L'ESTAT

Associació Catalana dels Drets Civils

Ajuda els familiars de presos polítics i exiliats

ES71 3025 0001 1814 3359 2190

Associació de Foment de la Caixa de Solidaritat d'ona suport econòmic

a persones represaliades ajudant en judicis, advocats, multes...

ES31 3025 0001 1814 3361 5996

Per donar suport al govern a l'exili entra a defensaexili.org

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL

Gener 21

http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_01_2021.pdf

Febrer 21

http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_02_2021.pdf

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

B(v)ota, b(v)ota, b(v)ota: febre(r)

Veurem, d'alguna manera o altra, la programada (de l'11/02/21 al 28/03/21) *La nit de la iguana*, de Tennessee Williams, en una traducció i direcció de Carlota Subirós (i dramaturgia de Ferran Dordal), al TNC (Sala Gran). Serem als anys quaranta, a Mèxic, a través d'una nòmina extensa d'actrius i actors, entre d'altres: Joan

Tennessee Williams

Carreras, Màrcia Cisteró, Wanja Manuel Kahlert, Nora Navas, Hans Richter, Lluís Soler. Si no podem anar a plaça, quan acabem les funcions la gaudirem per streaming. És que ja no podem més! Necessitem 'teiatru'!

Comprarem un TNC Digital: <https://www.tnc.cat/ca/tnc-digital>. Comprarem una entrada digital concreta (5 euros) per veure a casa (maleït confinament, maleïda pandèmia, benvolguda reclusió que facilita l'accés al teatre més actual des de casa si tinc disfunció i pocs mitjans) *Malditas plumas* de la Sol Picó: una hora de dansa-teatre. Ummm!

També tenim moltes ganes de saber què vol explicar ara el nostre dramaturg Llàtzer Garcia (Girona, 1981). *La Font de la Pólora* s'exhibeix (por, por, por, *I am afraid*: podem programar, actuar, entre tanta animalada dels rebrots pandèmics?) del 24/02/2021 al 28/02/2021 al TNC (Sala Tallers). Immigració i estigmatització a Girona.

Més món digital. <https://www.lliureonline.com/products/una>. Ara comprem l'espectacle *Una*, dirigit per

Raquel Cors, de 60 minuts. Preu: 5,79 euros: Eva Lyberty, icona del cinema softcore espanyol dels anys 70 i 80, puja a escena per explicar-nos la seva història. Ara que té 60 anys, compartirà el seu passat amb nosaltres seguint el relat de les imatges que la sobreviuran: les seves pel·lícules eròtiques. La identitat, el desig i la ficció seran analitzats a través dels seus films de l'època del *destape* espanyol, al segle xx.

...I el món, nosaltres, que a petites passes, anem sortejant com podem aquest malson 'covidic'.

GUIES EXCEPCIONALS:

UN KIKUYO DELS MAU-MAU

Aquest mes continuaré amb el relat de guies excepcionals; el qui us proposo és un membre de l'ètnia kikuyo, de Kènia, que ens conduï per les selves i sabanes africanes.

La rebel·lió Mau-Mau fou una revolta camperola i anticolonial que va ocupar bona part de la dècada dels cinquanta del segle passat.

Aquest antic guerriller coneixia bé el terreny i la gent; per tant no es comportà com un guia acadèmic, i ens portà als llocs més interessants, sense manades de guiris.

Visitarem diverses reserves, però amb tranquil·litat i, a voltes, solitud, que era talment com si només hi fóssim els sis del grup i ell en aquelles immenses planúries.

Aquests safaris fotogràfics funcionen de la manera següent: l'assignen un microbús amb un sostre que es pot obrir, un guia i tens reserva en els diferents *lodgs* (hotels a la selva) per gaudir de la natura i dels animals salvatges que la poblen. No et permeten baixar, només que en indrets comptats, no sols per la teva seguretat sinó per no molestar els animals. Un d'aquests pocs indrets fou dalt d'un pronunciat turó sobre un riu, on prenen el sol una ingent quantitat de cocodrils, com si fossin troncs a punt de carregar. Ens comentà que feien sobre els sis metres de llargada, amb una boca de pràcticament un metre, plena de dents considerables. En un altre, posàrem la nostra bota dins la petjada d'un lleó; i hi cabia tota i sobraven uns centímetres.

L'experiència més important del safari fou la visita a una tribu de massais, no de les que s'exhibeixen prop de les ciutats, no, una de veritat. Abans d'arribar-hi, ell ja s'havia informat on podria trobar-los; ens va demanar que ens traguéssim rellotges, joies i que deixéssim l'equip fotogràfic dins el microbús, que ell ja tindria cura de tot.

Només podíem portar la càmera fotogràfica penjada al coll. Us ben juro que fou una experiència inoblidable, com si haguéssim entrat al túnel del temps i haguéssim arribat a quan l'home només era caçador.

A les tribus massai, tot és de tots, d'aquí les precaucions. Hi estiguérem no sé el temps; fou poc, però intens i excitant, tant que, en tornar al cotxe i preguntar-nos les nostres impressions, tots diguérem que uns minuts més i comencem a cridar.

Aquesta és la diferència entre uns i altres guies.

Exposicions

Fins al 25/2/2021 Exposició monogràfica "La clau a través de la història"

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

"Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat".

Classes de ioga

Els dimarts de les 19.30 a les 21
Aprendreu tècniques de meditació,
respiració i relaxació.

Curs impartit per Ivet Compañó, professora de Kundalini-ioga.

Cal portar una estoreta (o matalasset),
tòvallo, coixí petit, pareo i roba còmoda.
Preu trimestral 80€ socis 70€

Inscripcions a Gent del Masnou
Tardes laborables, de 6 a 2/4 de 9
Vocalia Recreativa
Més info: ivet@latercerapell.com · 607 74 74 99

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Informació a
Gent del Masnou

d.r. Agell, 9 · 93 126 82 20
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

L'enigma V.D.R.

Un mestre posa uns exercicis d'aritmètica a la pissarra.
Quan els corregeix, s'adona que la Blau, la millor alumna de la classe, ha respost malament totes 4 sumes.

Parla amb la nena; i ella demostra que les respostes són correctes. És possible?

Resposta:

$$\begin{array}{r} 10 + 7 = 5 \\ 9 + 6 = 3 \\ 11 + 5 = 4 \\ 8 + 11 = 7 \end{array}$$

$$\begin{array}{l} 1 = 10 \\ 4 = 9 \\ 3 = 11 \\ 2 = 8 \end{array}$$

La Blau té raó perquè les sumes són correctes en lloc de no-ho ser.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Llenguado amb salsa d'ametlles

Ingredients

4 llenguados, 250g d'arròs Basmati o salvatge,
farina, oli i sal, 1 cullerada de cafè de cúrcuma

Per a la salsa:

80 g d'ametlles torrades i picades, crema de llet, fumet de peix, una nou de mantega

Començarem bullint l'arròs. Mentrestant, salem els llenguados, els enfarinem i els fregim en una paella amb dues cullerades d'oli uns dos minuts per cada costat, segons la mida dels peixos. En una cassola posarem la resta d'ingredients: l'ametlla torrada i picada, la mantega, la farina, per espessir una mica la salsa, i la crema de llet. Ho posem tot a ebullició, ho salpebrem i hi afegim un polsim de cúrcuma per donar-hi color. Si la trobem massa espessa, la podem aclarir amb una mica de fumet de peix. Ho deixem bullir dos minuts, hi afegim el peix i ho deixem fer xup-xup un xic més.

L'arròs servirà d'acompanyament.

I bon profit!

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Igualada, Rambla nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

11 de febrer, Dijous Gras Coques de llardons

De les pastisseries del Masnou

david MMACE02
(Millor Mestre Artesà Xocolater
d'Espanya 02)

Venda
Online **pastisser** Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà Pastisser
d'Espanya 03)

93 555 34 75
Navarra, 100 · El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com
www.davidpastisser.com **Mestre Pastisser**

PASTISSERIA · CONFITERIA
La Moreneta
Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

 Matalí

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60